

În amurgul acela desăvirșit

Dragos Niculescu

În amurgul acela desăvirșit,
cocorul cu picioare de sticlă, cu aripi grele, de bazalt
filfia lent pe deasupra capetelor noastre,
în timp ce noi ne plimbam prin împărăția de scorburi.
O umbră, un fel de întunecare domnea permanent
în vastele încăperi lemnoase, tu aveai ochii mai verzi
ca de obicei, rochia ta de mătase era la fel de albă
ca în ziua în care ne cunoscuserăm,
se întindea, lungă, în urma ta, pe pământ.
"Va trebui, iubitele, odată și odată, să-l pedepsim
pe Șambelanul în piele de tigru", mi-ai spus tu înaintînd fluid
spre mine, ochii îți erau mai verzi ca de obicei,
părul îți flutura într-o parte, sub o pală răcoroasă de vînt.
"Ori bea, ori a început să îmbătrînească, căci nu mai
controlează cum trebuie zgomotul de fond, lasă ușile
deschise și tot pretinde că visează ba rețete de nămol îmbunătățit,
ba fragmente din stenogramele Procesului de la Nürnberg,
a devenit în ultimul timp extrem de greu de suportat."
Cocorul cu picioare de sticlă zbura lent pe deasupra capetelor
noastre, filfîitul greu al aripilor lui de bazalt reverbera în pereții
vegetali, a căror structură intrinsecă știa atît de bine să păstreze
nealterată funcția geometrică intimă a oricărei taine,
comuniunea reflexiilor de lumini și umbre,
acordată unei impenetrabile stări liniștitoare de indiferență.
"Nu putem, iubito", ți-am răspuns eu în timp ce prin mine treceau
pîlcuri de lilieci (le simțem undeva, în adînc doar țipetele
lor mute, pe alocuri le și înțelegeam, dar gleznele mele străbăteau
apele reci și leșioase ale bătrînelor saloanelor de oaspeți,
și eram nevoit să fiu atent pe unde calc),
"trebuie să-i iertăm Șambelanului orice ciudățenie,
orice neadecvare la prezentul nostru tînăr și frumos,
doar știi că pielea lui de tigru e mai veche decît orice din această
împărăție de scorburi. El ne-ar putea fi ca un al doilea tată,
dar pe primul, nici tu, nici eu nu putem spune că ni-l amintim
și nici că ar fi trăit vreodată cu certitudine,
nu există nici o dovadă concretă în acest sens".
Ajunseserăm la intersecția de bronz a coridoarelor,
deschiseserăm impresionanta ușă, iar lumina galbenă
care a năvălit peste noi ne-a dat de știre că,
în cealaltă dimensiune a lucrurilor,
copacii tutelari începeau să se scurgă în bezna nopții.

(din volumul "Duminica poemului mut")